

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 16
Zondag 19 april 2020

Beloken Pasen

Heel deze zondag spreekt van de barmhartige liefde van Christus: het epistel van Petrus (I; 2,21-25) en het evangelie van Johannes (10, 11-16). Herlees nog eens het epistel van Petrus om des te beter de parabel van de goede herder te begrijpen.

Zondag van de Goddelijke Barmhartigheid

*Eeuwige Vader, wij offeren U op het Lichaam en het Bloed
de ziel en de godheid van Onze Heer Jezus Christus
tot vergeving van onze zonden en die van de gehele wereld.*

*Omwille van het smartelijk lijden van uw Zoon,
heb medelijden met ons en met de gehele wereld.*

Jezus, ik vertrouw op U

De barmhartige liefde van God - onlosmakelijk aan Zijn rechtvaardige liefde - kent geen grenzen, ook niet in deze corona tijd waarin miljoenen christenen om veiligheidsredenen beroofd worden van de heilige sacramenten. God in zijn barmhartige liefde laat ons niet in de steek. Integendeel, Hij keert het kwade om tot een 'onvoorstelbare rijkdom' die Hij ons dagelijks meerdere malen aanbiedt aan traditionele Liturgie langs de media. Op elk uur van de dag over de hele wereld kan men het

Onbloedig Kruisoffer van Christus – het Heilig Misoffer - volgen op de sociale media.

Daarom geven wij u langs meerdere links de info om deze ‘*Sacrale Liturgie*’ te volgen. U klikt hiervoor op één van de kaders op onze website (zie onderaan dit foyerblaadje) en u komt automatisch op de juiste facebook pagina, ongeacht of u op facebook bent aangesloten of niet.

Traditionele Latijnse Mis ook genoemd Tridentijnse ritus

Om de verhevenheid van de Traditionele Latijnse Mis te duiden geven wij u in drie afleveringen een toespraak die Kardinaal Stickler (1910-2007) gehouden heeft te New York in de maand mei 1997.

“Vanaf het allereerste begin van de Kerk zijn *geloof en liturgie* nauw met elkaar verbonden. Een duidelijk bewijs hiervan kan worden gevonden in het Concilie van Trente zelf. Het concilie verklaarde plechtig dat het H. Offer van de Mis zich bevindt in het centrum van de katholieke liturgie, in tegenstelling tot de ketterij van Luther, die het offerkarakter van de H. Mis ontkende.

Uit de ontwikkelingsgeschiedenis van het geloof weten wij dat deze doctrine op gezaghebbende wijze is vastgelegd door het magisterium (= leergezag van de Kerk) in de leerstukken van pausen en concilies. Wij weten ook, dat in de hele Kerk, en speciaal in de oosterse kerken, het geloof de meest belangrijke factor was in de ontwikkeling en de vormgeving van de liturgie, in het bijzonder inzake het H. Misoffer.

Hiervoor bestaan overtuigende argumenten uit de eerste eeuwen van de Kerk. Paus Celestinus I schreef aan de bisschoppen van Gallië in 422: ‘*legem credendi, lex statuit supplicandi*’ - de wet van het bidden bepaalt de wet van het geloven. Naderhand werd dit algemeen uitgedrukt door de zegswijze: ‘*lex orandi, lex credendi*’: de wet van het bidden is de wet van het geloven.

De orthodoxe kerken bewaarden hun geloof door de liturgie. Dit is erg belangrijk, omdat de paus begin 1997 in een brief schrijft dat de

Latijnse kerk moet leren van de Oosterse kerken, in het bijzonder wat betreft de liturgie.

Wat het Concilie van Trente over de H. Mis zegt is voor onze beschouwingen belangrijk. Ik heb al gewezen op de relatie tussen geloof en gebed - liturgie - en in het bijzonder op de relatie tussen geloof en de hoogste vorm van liturgie, de gemeenschappelijke eredienst. Deze relatie vindt haar klassieke uitdrukking in het Concilie van Trente, dat dit onderwerp in drie zittingen behandelde: tijdens de 13de zitting in oktober 1551, de 20ste zitting in juli 1562 - die ging over het sacrament van de H. Eucharistie - en speciaal tijdens 22ste zitting in september 1562, die de dogmatische hoofdstukken en canones over het Heilig Offer van de Mis belichtte. Dit is een centraal vaststaande en klassieke verklaring van hoe de Kerk over dit onderwerp denkt, met gezag én officieel.

Het decreet beschouwt eerst de aard van de H. Mis. Maarten Luther had openlijk en duidelijk de eigen aard van de H. Mis ontkend door te verklaren dat de H. Mis géén offer is. Het is waar dat -om de eenvoudige gelovigen niet ongerust te maken - de hervormers niet onmiddellijk alle delen van de H. Mis elimineerden die het ware geloof reflecteerden en daarom tegengesteld waren aan hun nieuwe doctrines. Zij handhaafden bijvoorbeeld de opheffing van de heilige Hostie tussen het Sanctus en het Benedictus (onder invloed van de lange polyfonische gezangen begon men in de middeleeuwen het Sanctus in twee delen te zingen: een deel voor en een deel na de opheffing. In 1913 werd de oude zangwijze hersteld - opm. v.d. red.).

Voor Luther en zijn volgelingen bestond de eredienst voornamelijk in prediking als een middel tot instructie en stichting, onderbroken door gebeden en hymnes. De ontvangst van de H. Communie was slechts een tweederangs gebeurtenis. Luther handhaafde nog de tegenwoordigheid van Christus in het brood op het moment van de ontvangst van de Hostie, maar hij ontkende heftig het offerkarakter van de H. Mis. Voor hem kon het altaar nooit een offerplaats zijn. Vanuit deze ontkenning kunnen we de consequente breuken in de protestantse liturgie -die totaal verschilt van de liturgie van de katholieke Kerk - begrijpen. We kunnen

ook begrijpen waarom het Concilie van Trente dat deel van het katholieke geloof definieerde, dat de aard en de natuur van het H. Eucharistisch Offer betreft: het is een echte reddingsoperatie.

In het offer van Jezus Christus is de priester de plaatsvervanger van Christus zelf. Als gevolg van zijn wijding is hij een waarachtige alter Christus, een andere Christus. Tijdens de consecratie wordt het brood veranderd in het Heilig Lichaam van Christus en de wijn in Zijn Heilig Bloed. Deze uitvoering van Zijn Offer is de aanbidding van God. Het concilie geeft in bijzonderheden aan dat dit Offer geen nieuw Offer is, onafhankelijk van het unieke Offer van het Kruis; veeleer is het afhankelijk van dat unieke Offer van Christus en stelt het op onbloedige wijze zodanig tegenwoordig, dat het Lichaam en Bloed van Christus werkelijk en substantieel tegenwoordig is, terwijl het verblijft onder de verschijningsvorm: de gedaanten van brood en wijn. Bijgevolg is er geen nieuwe sacrificiële verdienste; veeleer is het de continue, constante uitwerking of realisatie in de H. Mis van de oneindige vruchten van Jezus' bloedig Kruisoffer.

Hieruit volgt dat de akte van het Offer bestaat uit de consecratie. Het offertorium, waarbij brood en wijn worden voorbereid voor de consecratie, én de communie zijn integrale delen van de H. Mis, maar geen essentiële delen. Het essentiële deel is de consecratie, waardoor de priester in de persoon van Christus en op dezelfde wijze, de consacrerende woorden van Christus uitspreekt.

Dus: de Heilige Mis is geen simpele communieviering en kan dit niet zijn. De Heilige Mis is niet louter een herinnerings- of gedachtenisviering van het Offer aan het Kruis en kan dit niet zijn, maar de Heilige Mis is een waarachtige, onbloedige tegenwoordig stelling van dit unieke Kruisoffer zelf. Om dezelfde reden begrijpen we nu ook dat de H. Mis een werkelijke hernieuwing is van het Kruisoffer. Het is volstrekt noodzakelijke en wezenlijke aanbidding van God, opgedragen aan Hem alleen. Deze aanbidding houdt terecht andere elementen in: lofprijzing, dankzegging voor alle ontvangen genade, berouw over begane zonden en beden om de noodzakelijke genaden. Natuurlijk kan de H. Mis voor één of voor al deze verschillende intenties worden

opgedragen. Al deze doctrines werden vastgesteld en afgekondigd in de kapittels en canones van de tweeëntwintigste zitting van het Concilie van Trente”.

Foyer(HUIZE) Marthe Robin vzw

• Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

• T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foymartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin